

udøves under Rigsdagens Medvirken. Jeg maa maaske have Lov til her at minde om, hvad jeg sagde i Kalundborg, at ingen ved, hvilken Dag Landets Tilførselsforhold paa Kulomraadet pludselig bliver saadanne, at store Vanskeligheder kun kan afbødes ved en Række af forskelligartede, hurtige og maaske meget hyppigt varierende Bestemmelser. Jeg havde, da jeg udtalte dette i Kalundborg, ikke tænkt mig, at der saa kort efter skulde fremkomme en Bekræftelse i en Meddelelse om, at der truede os Vanskeligheder. Denne Bekræftelse af, at der truede os Vanskeligheder, fremkom saa hastigt, at et af de oppositionelle Blade paa den ene Side spottede mine Udtalelser paa dette Omraade og paa den anden Side havde Meddelelsen om, at en Kultilførselskrise var ved at indtræde. Hvis saadanne Kultilførselsvanskeligheder, som nogle altsaa mener kan opstaa, indtræder og indtræder paa et Tidspunkt, hvor paa Grund af langvarige Tilførselsvanskeligheder vore Reservebeholdninger er mindre, end de var for et Kvartal siden, ja, saa spørger jeg, hvorledes denne høje Rigsdag kunde have paataget sig Ansvaret for at have berøvet Regeringen en Hjemmel til at kunne skride hurtigt ind til Afhjælpning af saadanne Vanskeligheder. Kulfordelingen her i Landet hviler paa et i høj Grad beundringsværdigt udformet System af Industriens Kontrol med sine forskellige Virksomheder, deres Berettigelse til at modtage Kul til deres Bedrifter, kædet sammen med Afvejningen af Industriens Krav med Forbrugernes Krav, med Statens og de kommunale Institutioners Krav, og hele dette store System hviler for en væsentlig Del paa Forordninger udstedte, i Henhold til Loven af 7. August, og kan kun bæres oppe af en saadan Hjemmel og de Ændringer, som Tiden maaske kunde medføre deri. Jeg vilde nødig have været Medlem af et Flertal, der i det Øjeblik, en truende Krise her i Landet nødvendiggjorde, at der var Midler i Regeringens Haand til at kunne møde og afbøde den, havde taget dette Mittel ud af Regeringens Haand, naar denne samme Regering udtrykkelig havde erklæret sig villig til at forhandle om, paa hvilken Maade Rigsdagens Medvirken og Kontrol med Udøvelsen af denne Hjemmels Benyttelse kunde udøves.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen. De nu afbrudte Forhandlinger og Mødet genoptages Kl. 1.45.

Mødet udsat Kl. 12³¹.

Mødet genoptoges Kl. 1.45.

Jørgen Pedersen: Jeg havde ikke ønsket eller ventet, at Forhandlingen skulde have faaet den Karakter, som den fik i Formiddags. Jeg mente ikke, at det egentlig var hensigtsmæssigt, set fra mit Standpunkt, i det Øjeblik at indbyde til yderligere Forhandling, men man maa tage Vilkaaene, som de er. Jeg skal imidlertid ikke bidrage mit til at forlænge Forhandlingen her. Jeg tror ikke, at der vilde være meget vundet derved, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger.

Den første gælder det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Harald Jensen), som vilde stemme for Statslaanet og ikke stille noget Krav om en Genindtræden af Rigsdagens Myndighed overfor Loven af 7. August 1914, fordi han vilde værgе den fattige Befolkning mod Plyndring. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har læst Folketingsudvalgets Betænkning. Har han det, vil han have lagt Mærke til, at Folketingets Mindretal — og jeg tør forsikre det ærede Medlem om, at Stillingen i den Henseende er ganske den samme i Landstinget — siger: „Det ligger Mindretallet ganske fjernt at mene, at alle de rationerende og prisregulerende Foranstaltninger, som har set Lyset under Krigen, med eet Slag kan afskaffes. Selvfølgelig maa der gives en rimelig Tidsfrist til deres Afvikling, og nogle af dem maa sikkert opretholdes, indtil Forholdene bliver mere normale; thi Mindretallet vil ikke ved Afviklingslovgivningen prisgive det forbrugende Publikum til Udbytningsmuligheder, som midlertidig Standsning af Til-